

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5611/2020
24.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Катарине Манојловић Андрић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Милошевић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Перо Нединић, адвокат из ..., ради утврђивања ништавости уговора, права својине и предају у државину, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 387/17 од 23.01.2018. године, на седници одржаној 24.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 387/17 од 23.01.2018. године, у односу на одлуку садржану у ставу првом изреке, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 387/17 од 23.01.2018. године, у односу на одлуку садржану у ставу првом изреке.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова на име одговора на ревизију.

Образложење

Основни суд у Петровцу на Млави, пресудом П 180/14 од 30.09.2016. године, одбио је као неоснован тужбени захтев тужиле, којим је тражила да се утврди да је ништав и да не производи правно дејство уговор о доживотном издржавању закључен 03.12.1985. године, између сада пок. ВВ, бив. из ..., као примаоца издржавања и сада пок. ГГ, бив. из ..., као даваоца издржавања, чија је садржина потврђена пред Општинским судом у Петровцу на Млави у предмету Р 578/85 (став први изреке). Одбио је као неоснован тужбени захтев тужиле, којим је тражила да се утврди да је она искључиви власник непокретне имовине, ближе одређене у ставу другом изреке пресуде (став други изреке). Одбацио је тужбу тужиле у делу којим је тражила, да се тужени обавезе да јој у року од 15 дана преда у искључиву државину све наведене непокретности (став трећи изреке). Обавезао је тужилу да накнади туженом трошкове парничног поступка у износу од 98.950,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом извршења (став четврти изреке).

Апелациони суд у Крагујевцу, пресудом Гж 387/17 од 23.01.2018. године, потврдио је пресуду Основног суда у Петровцу на Млави П 180/14 од 30.09.2016.

године, у ставу првом изреке (став први изреке) и укинуо исту пресуду у ставу другом, трећем и четвртном изреке и у том делу предмет вратио првостепеном суду на поновно суђење (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у односу на одлуку садржану у ставу првом изреке, тужила је благовремено изјавила ревизију, као посебну, из свих законом прописаних разлога чланом 407. Закона о парничном поступку, а на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Тужени је благовремено поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС и 55/14) и оценио да ревизија тужиле није изузетно дозвољена.

У конкретној ситуацији нису испуњени законски услови за одлучивање о посебној ревизији тужиле, као изузетно дозвољеној ревизији, у смислу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и потребе новог тумачења права.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5, а у вези члана 413. ЗПП и утврдио да ревизија тужиле није дозвољена.

Тужба је поднета 21.03.2014. године. У уводу првостепене и другостепене пресуде је наведена вредност предмета спора у износу од 100.000,00 динара.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП је прописано да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде очигледно не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то ревизија тужиле није дозвољена на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Одредбом члана 154. став 1. ЗПП, је прописано, да, суд ће приликом одлучивања који ће трошкови да се накнаде странци да узме у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице. О томе који су трошкови били потребни, као и о износу трошкова, одлучује суд ценећи све околности.

Према томе, ценећи све околности у конкретној ситуацији, трошкови на име одговора на ревизију нису били потребни ради вођења парнице, због чега је одбијен као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова на име одговора на ревизију, сходно одредби члана 154. став 1. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредби члана 404, 413. и 165. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић